

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 8Csp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8522200678
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Vladimír Gurka
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2024:8522200678.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa sudcom Mgr. Vladimírom Gurkom v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, Okružná 884/72, 064 01 Stará Ľubovňa, občan SR, pr. zast.: JUDr. Daniel Tarbaj, Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s., skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, pr. zast.: Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739 v konaní o primerané finančné zadostučinenie takto

rozhodol:

- Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni sumu 50,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.
- Žiadna zo strán n e m á n á r o k na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplata sumy 1 372,41 eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

2. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 8Csp/22/2021 bola úspešná ako žalovaná v postavení spotrebiteľky. Terajšia žalovaná (vtedajšia žalobkyňa) si v pôvodnom konaní uplatňovala nárok na zaplata sumy 1 372,41 eur vrátane úroku z omeškania zo zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty C., D. č. 41885036 zo dňa 13.04.2012. Proti uplatnenej pohľadávke sa žalobkyňa bránila tým, že úverová zmluva, od ktorej si dodávateľ odvodzoval svoj nárok, neobsahuje zákonom požadované náležitosti, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Žalovaná v základnom konaní navrhla súdu zmenu na strane žalobcu z dôvodu, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok postúpila predmetnú pohľadávku vyplývajúcu z úverovej zmluvy na spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o. (ďalej aj „právny nástupca žalovanú“). Právny nástupca žalovanej následne vzal v zmysle ust. § 144 CSP žalobu v celom rozsahu späť a navrhol konanie zastaviť. Okresný súd Stará Ľubovňa uznesením zo dňa 14.03.2022 č.k. 8Csp/22/2021-95 konanie zastavil a žalobcu zaviazal nahradiť trovy konania. Procesným úkonom v podobe späťvzatia žaloby právnym nástupcom žalovanej je preukázané, že žalovaná porušila jej právo tým, že s ňou uzatvorila zmluvu o úvere, ktorá neobsahovala zákonom požadované náležitosti, čím sa stal celý úver bezúročný a bez poplatkov. Pohľadávku vyplývajúcu z predmetného úveru si následne uplatnila na súde nedôvodnou žalobou. Pri nároku na primerané finančné zadostučinenie postačuje samotná hrozba ujmy, ktorá nebola iba akademická, ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že žalovaná uplatnila pohľadávku na súde žalobou o zaplata predmetnej pohľadávky. Za primeranú výšku finančného zadostučinenia považuje sumu vo výške 1 372,41 eur, aj keď táto závisí od rozhodnutia

súdu. Jediným kritériom pre stanovenie výšky finančného zadostučinenia je jeho primeranosť. Zároveň je potrebné zohľadniť aj účel inštitútu primeraného finančného zadostučinenia, a to jeho sankčnú, odradzujúcu, satisfakčnú a relutárnu funkciu.

3. Na preukázanie svojich tvrdení pripojila k žalobe uznesenie Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8Csp/22/2021 zo dňa 14.3.2022 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/98/2019 zo dňa 21.11.2019.

4. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú. Nie je si vedomá porušenia akéhokoľvek právneho predpisu, a to ani v súvislosti s uzatvorením zmluvy, ani v súvislosti s postúpením pohľadávky. Nie je jej vôbec zrejmé ako žalobkyňa dospela k záveru, že procesný úkon postupcu – späťvzatie žaloby – preukazuje, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Poukázala tiež na uznesenie Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 8Csp/22/2021– 95, z ktorého vyplýva, že žalobca v tomto konaní vzal žalobu späť, pričom neuviedol žiaden dôvod späťvzatia žaloby. Súd teda nekonštatoval porušenie žiadnych spotrebiteľských práv žalobkyne, a preto je absurdné, ak žalobkyňa z uvedeného usudzuje, že je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie spotrebiteľských práv na súde. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 ZoOS je podľa názoru žalovanej nevyhnutné, aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia, sledovať jeho účel. Zákonodarca podľa jej názoru uvedeným ustanovením nesledoval to, aby dôsledkom akejkoľvek úspešnej obrany spotrebiteľa v spore bol automaticky vznik nároku na finančné zadostučinenie. Uvedené by bolo absurdné a navyše celkom jednoznačne v rozpore so základným ústavným právom na súdnu ochranu. Každý si totiž môže pred súdom uplatniť svoje, hoci aj domnelé právo, pričom len súd môže posúdiť, či takéto právo existuje a je potrebné mu poskytnúť ochranu. Na druhú stranu je absurdné, ak by bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu zo strany súdov sankcionovaný osobitným zadostučinením pre protistranu. Tým zákonodarca zabezpečuje, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb. Primerané finančné zadostučinenie je na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy vzniknutej spotrebiteľovi v konkrétnej situácii, pričom takéto ujma musí byť nie len tvrdená, ale aj preukázaná. Priznanie osobitného zadostučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore, bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v ust. § 3 ods. 5 ZoOS, by bolo preto vybočením zo základných princípov civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje rovné postavenie strán sporu a spravodlivú ochranu práv a právom chránených záujmov. Požadované primerané zadostučinenie považuje za viac než neprimerané, a to vzhľadom na to, že k zastaveniu základného konania došlo výlučne konaním postupníka.

5. Žalobkyňa v replike trvala na podanej žalobe a nesúhlasila s tvrdeniami žalovanej. Mala za to, že v základnom konaní na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 8Csp/22/2021 bola v celom rozsahu úspešná, keď nebola zaviazaná k povinnosti zaplatiť pohľadávku vo výške 1 372,41 eur. Sofistikovaný postup žalovanej, ktorá skúšajúc súdnu moc si uplatňuje nedôvodnú pohľadávku, je prejavom dôvodnosti žaloby na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Ďalej sa vyjadrila k podmienkam primeraného finančného zadostučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. o ochrane spotrebiteľa s tým, že toto ustanovenie neustanovuje exaktne podmienku, aby bol spotrebiteľ povinný z pozície žalobcu na súde domáhať sa ochrany svojich práv, keďže spotrebiteľ, ktorý úspešne uplatnil svoje práva sa nerovná spotrebiteľovi, ktorý podal žalobu. V tomto smere poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/101/2017 z 7.12.2017. Akceptovaním právneho záveru žalovanej by strácal inštitút primeraného finančného zadostučinenia svoj odradzujúci účel. Dodávateľia by teda mohli na všeobecných súdoch, bez obavy „skúšať“ uplatniť svoje nedôvodné pohľadávky s vedomím, že takéto ohrozenie práv spotrebiteľov by nevyvolalo žiaden sankčný následok. Takisto s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Krajského súdu v Prešove vyslovila názor, že zákonodarca vôbec nestanovil podmienku vzniku, resp. preukázovania akejkoľvek ujmy. Argumentáciu žalovanej o tom, že nepreukázala porušenie jej spotrebiteľských práv a nevznikla jej žiadna ujma považuje za nerelevantnú. S poukazom na charakter, zmysel a účel primeraného finančného zadostučinenia trvala na požadovanej výške tohto zadostučinenia, ktorú považovala za adekvátnu, pričom v tejto súvislosti poukázala na viacero rozhodnutí Krajského súdu v Prešove. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia je výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva.

6. Žalovaná v duplike trvala na svojom vyjadrení k žalobe. Ďalej poukázala aj na skutočnosť vyplývajúcu z uznesenia, ktorým bolo pôvodné konanie zastavené, z ktorého vyplýva, že k späťvzatiu žaloby

došlo pred doručením vyjadrenia žalobkyne (t.j. v pôvodnom konaní vystupujúcej ako žalovaná) v tomto konaní. Domnienka žalobkyne, že by k späťvzatiu došlo z dôvodu jej procesnej aktivity, sa nezakladá na pravde. Vzhľadom na súhlas žalobkyne so späťvzatím žaloby nejde o úspešne uplatnenie spotrebiteľských práv na súde v pôvodnom konaní a žalobkyňa nemá nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Možnosť vzniku ujmy by bolo možné posúdiť až na základe prípadného rozhodnutia, ktorým by súd určil, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, čo ale nebolo predmetom konania sp. zn. 8Csp/22/2021. Navrhol preto žalobu zamietnuť.

7. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom vydaným vo veci žalobu zamietol vychádzajú z názoru, že vzhľadom na okolnosti tohto prípadu neboli naplnené podmienky na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zák. o ochrane spotrebiteľa.

8. Proti uvedenému rozsudku podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 3CoCsp/27/2023-95 zo dňa 3.10.2023 tak, že zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Odvolací súd po rozobratí podmienok na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia a okolností tohto prípadu vyslovil názor, že právoplatným ukončením konania vo veci 8Csp/22/2021 Okresného súdu Stará Ľubovňa, bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti, umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovanej právo na primerané finančné zadosťučinenie, pričom poukázal aj na to, že v čase aktívnej obrany žalobkyne (t.j. v čase podania vyjadrenia k žalobe) táto nemala vedomosť o späťvzati žaloby pôvodným žalobcom. Odvolací súd ďalej uviedol, že ak zmluvné podmienky zmluvy o úvere uzavretej medzi stranami sporu neboli pre späťvzatie podrobené súdnej kontrole, bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva, umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovanej právo na primerané finančné zadosťučinenie, a to práve z dôvodu jej aktívnej obrany v pôvodnom konaní, pričom zo strany pôvodného žalobcu došlo k späťvzatiu žaloby bez uvedenia dôvodu. Základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je daný, ak dodávateľ uplatňuje voči spotrebiteľovi právo, ktoré po vznesení námietky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zo strany spotrebiteľa sa účinne oslabí. V prejednávanej veci preto späťvzatie žaloby nemôže byť vykladané v neprospech spotrebiteľa - žalobkyne, ktorá sa v pôvodnom konaní aktívne bránila nielen námietkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ale aj tým, že zmluva o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty zo dňa 13.04.2012, od ktorej si žalovaná v pôvodnom konaní odvodzovala svoj nárok, neobsahovala zákonom požadované náležitosti, v dôsledku čoho by mal byť úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd preto uložil súdu prvej inštancie v naznačených intenciách opätovne rozhodnúť o nároku žalobkyne uplatnenom v predmetnom konaní.

9. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal strany sporu prostredníctvom ich právnych zástupcov. Zároveň poslal právnym zástupcom strán sporu rozhodnutie odvolacieho súdu s výzvou na označenie ďalších dôkazov, ak vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu navrhujú ešte nejaké dôkazy vykonať. V priebehu ďalšieho konania už žiadne dôkazy od strán sporu neboli navrhnuté ani predložené.

10. Právni zástupcovia strán sporu na pojednávaní po rozhodnutí odvolacieho súdu trvali na svojich doterajších vyjadreniach. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní predložil súdu aj protistrane vyjadrenie žalovanej, v ktorom poukázal na názor NS SR vo veci sp. zn. 1Cdo/107/2021 ohľadne výkladu § 3 ods. 5 zák. o ochrane spotrebiteľa a splnenia podmienok na primerané finančné zadosťučinenie, ako na uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/140/2018 ohľadne toho, čo sa rozumie rozhodnutím vo veci samej. V danom prípade podľa jeho názoru nedošlo k úspešnému uplatňovaniu porušenia práva alebo povinnosti, keďže o ničom takom nebolo rozhodnuté. Poukázal tiež na absurdné závery odvolacieho súdu, ktorý dospel k záveru, že hoci bola žaloba vzatá späť pred akýmkoľvek podaním žalobcu, je podstatné vedomosť žalobcu o tomto späťvzati. Trval preto na zamietnutí žaloby. Právny zástupca žalobkyne k tomuto vyjadreniu v závere uviedol, že NS SR vo veci sp. zn. 1Cdo/107/2021 riešil inú problematiku, pričom uplatnený nárok považoval za dôvodný.

11. Súd sa oboznámil so skutkovými tvrdeniami strán sporu a na základe vykonaného dokazovania listinnými dôkazmi predloženými žalobkyňou, ako sú uvedené vyššie (v bode 3 tohto odôvodnenia) zistil tento skutkový stav:

12. Z predloženého uznesenia tunajšieho súdu mal súd preukázané, že na Okresnom súde Stará Ľubovňa sa viedlo konanie pod sp. zn. 8Csp/22/2021, v ktorom ako žalobca vystupovala pôvodne spol. Všeobecná úverová banka, a.s. a po zmene na strane žalobcu spol. Intrum Slovakia, s.r.o. a

ako žalovaná A. B.. V tomto konaní si žalobca uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 1 372,41 eur s príslušenstvom. Išlo o nárok vzniknutý zo zmluvy o vydaní a používaní kreditnej karty AUTOCARD vedenou pôvodným žalobcom pod č. 41885036. Pred prvým pojednávaním a pred vyjadrením pôvodnej žalovanej k žalobe vzal žalobca (t.j. spol. Intrum Slovakia s.r.o.) žalobu späť bez uvedenia dôvodu. Vzhľadom na súhlas žalovanej súd konanie vo veci zastavil a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania. Tieto skutkové okolnosti prípadu neboli medzi stranami sporu sporné. Ich spor spočíval v iných právnych názoroch na riešenie danej problematiky.

13. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. účinného od 10.6.2013, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015), pričom podľa judikatúry slovenských súdov nie je rozhodujúce, či v konaní spotrebiteľ vystupuje na strane žalobcu, alebo svoje práva bráni v pozícii žalovanej (napr. aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 30Co/101/2017 z 7.12.2017 alebo NS SR 7Cdo/80/2020 z 24.8.2022). Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, ako aj odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú.

15. V predmetnej právnej veci súd mal preukázať, že medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovanej existoval zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere, pri ktorom vystupovala žalobkyňa ako fyzická osoba nepodnikateľ, teda ako spotrebiteľ. Pohládavku z tohto právneho vzťahu si pôvodný žalobca uplatnil na súde v pozícii žalobcu proti žalobkyňi, ktorá vystupovala v pozícii žalovanej, pričom po postúpení pohľadávky nový žalobca vzal žalobu späť bez uvedenia dôvodu. Vzhľadom na tieto skutkové okolnosti tohto prípadu sa súd v prvom rade zaoberal otázkou, či je naplnená základná podmienka potrebná pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, teda úspešné uplatnenie porušenia práva zo strany žalobkyne ako spotrebiteľky.

16. Pokiaľ ide o posúdenie vyššie uvedenej otázky je súd prvej inštancie v danom prípade viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý tak ako je to vyššie uvedené, vzhľadom na obranu žalobkyne v pôvodnom konaní (kde vystupovala ako žalovaná) dospel k záveru, že žalobkyňa úspešne uplatňovala svoje práva voči dodávateľovi (aj keď svoje vyjadrenie doručila súdu až po doručení späťvzatia žaloby, o ktorom sa dozvedela na najbližšom pojednávaní). Vzhľadom na uvedený názor odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k záveru, že boli naplnené podmienky upravené v cit. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. na to, aby si žalobkyňa mohla uplatniť aj nárok na primerané finančné zadosťučinenie.

17. Čo sa týka výšky finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa. Jeho výška zadosťučinenia je ponechaná na voľnej úvahe súdu, ktorá však nemôže byť svojvoľná. Ako vyplýva z názvu tohto inštitútu, má ísť o primerané zadosťučinenie. Judikatúra slovenských súdov ustálila, že pri stanovení výšky tohto zadosťučinenia treba vychádzať z okolností jednotlivého prípadu a zohľadniť závažnosť porušenia práv, okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, intenzitu a časové trvanie závažného

konania a pod. Súd je pritom názoru, že primerané finančné zadostučinenie nenahrádza bezdôvodné obohatenie, či nejakú majetkovú ujmu spotrebiteľa, keďže tieto sú samostatnými nárokmi s vlastnými podmienkami na ich vznik.

18. Žalobkyňa bola vystavená súdnemu konaniu a bola nútená podniknúť kroky na ochranu svojich spotrebiteľských práv (aj keď sa vyjadrila až krátko pred pojednávaním v pôvodnej veci), pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom (teda je spôsobilé privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov apod.), odôvodňujúcim priznanie finančného zadostučinenia. Žalobkyňa však svoj rozsah nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodnila len tým, že o túto sumu sa chcela žalovaná bezdôvodne obohatiť.

19. V danom prípade späťvzatie žaloby bolo súdu doručené skôr, ako sa k žalobe vyjadrila žalovaná v pôvodnom konaní. Z uvedeného vyplýva, že späťvzatie žaloby nebolo reakciou na jej vyjadrenie v pôvodnom konaní. Žalobca v pôvodnom konaní berúci žalobu späť teda nemal žiadnu vedomosť o postoji žalovanej k uplatnenému nároku. V dôsledku späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania pritom nebolo rozhodované vo veci samej, teda v uznesení o zastavení konania nebolo rozoberané prípadné porušenia práv spotrebiteľa a či obrana žalobkyne bola v pôvodnom konaní dôvodná. Zastavením konania sa konanie skončilo, teda nepokračovalo súdne konanie a prípadné stresové prežívanie žalobkyne súvisiace s týmto súdnym sporom.

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd považuje žalobkyňou požadované zadostučinenie za neprimerané. Súd pri rozhodovaní zohľadnil aj judikatúru v tejto oblasti vydávanej v období bližšie súdnej veci (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoCsp/54/2020 zo dňa 28.10.2021 – priznané PFZ 100 eur z požadovaných cez 1.258,15 eur, pri 2 vyhlásených neprijateľných podmienkach; rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp 8/2021 z 21.10.2021 – priznané PFZ 500 eur z požadovaných cez 2 174 eur pri 1 vyhlásenej neprijateľnej podmienke; rozsudok Okresného súdu v Prešove sp. zn. 15Csp/16/2021 zo dňa 26.10.2021 – priznané PFZ 150 eur z požadovaných 600 eur pri 1 vyhlásenej neprijateľnej podmienke; rozsudok Okresného súdu v Prešove sp. zn. 24Csp/46/2021 z 26.10.2021 – priznané PFZ 20 eur z požadovaných 600 eur pri 1 vyhlásenej neprijateľnej podmienke). Ak má byť zadostučinenie primerané, musí zohľadňovať okolnosti toho ktorého prípadu.

21. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a vyššie uvedenú judikatúru, kde bolo primerané finančné zadostučinenie priznávané aj za neprijateľné podmienky, súd za primerané finančné zadostučinenie považoval sumu 50 eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

22. O nároku na náhradu trov súd rozhodol v súlade s § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. Žalobkyňa bola úspešná pokiaľ ide o vyhodnotenie podmienok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, ktorú súd vyhodnocoval ako predbežnú otázku. Pokiaľ však ide o výšku priznaného finančného zadostučinenia, tak v tejto časti bola úspešná len v minimálnej výške oproti požadovanému zadostučineniu. Po zohľadnení týchto skutočností súd dospel k záveru, že strany mali úspech vo veci čiastočný, a to približne rovnaký, preto rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

23. K prípadnej aplikácii § 257 C.s.p. súd poznamenáva, že touto sa síce zaoberal, ale súd nemal nijako z doterajšieho priebehu konania preukázané, že by dôvody upravené v tomto ustanovení existovali, pričom súd vychádzal aj z toho, že aplikácia tohto ustanovenia má byť výnimočná a ani skutočnosť, že je jedna strana sporu spotrebiteľom, nie je sama osebo takouto okolnosťou, zvlášť ak je žalobkyňa zastúpená právnym zástupcom. Ani okolnosti daného prípadu (keď k späťvzatiu žaloby došlo pred vyjadrením žalobkyne) z pohľadu súdu nezakladajú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 257 C.s.p. Súd preto aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania zásadu úspechu, ktorá je bežne uplatňovanou zásadou pri rozhodovaní o náhrade trov konania. K rozhodnutiu o trovách konania súd ešte poznamenáva, že aj v prípadoch, ak výška plnenia závisí od posúdenia súdu, sa uplatňuje zásada úspechu pri rozhodovaní o náhrade trov, v zmysle ktorej súd aj rozhodol vyššie uvedeným spôsobom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.